

KIS LAP

PÓKHÁLÓBAN. (lásd 334. l.)

EGY LYUKAS HATOS TÖRTÉNETE.

(Folytatás.)

TANITÓ nem akarta elhinni, a mit Károly beszélt: hogy hibája nélkül vezett el irkája s ezért keményen kipirongatta. Szegény Károly! Ugy szerettem volna megmondani neki, hol van az a szerencsétlen papiros.

Haza mentünk az iskolából, de Károly egy szót sem szólt arról, a mi vele történt. Egész éjen át hallottam, hogy hánykodik ágyában, s reggel szomoruan kelt föl. Reggeli után épen ment az iskolába, midőn a szolgáló sietve utána szaladt s átadta neki az elveszettnek hitt irkát, melyet a szoba tisztogatása közben megtalált.

Károly eleinte el sem akarta venni, de aztán táskájába tette s így szólt magában: „Elviszem magammal és megmutatom társaimnak, hadd lássák, hogy megirtam a leczkét; a tanítónak nem mutatom meg, mert el nem hinné, hogy még tegnap megirtam; csak még jobban megpirongatna.“

Igy gondolkodva ment be az iskolába, hol a tanító még egyszer elővette és keményen megdorgálta, figyelmeztetvén őt, hogy máskor ne mondjon hazugságot. Éreztem, hogy Károly szive erősen dobog; hamar elővette az írást és meg akarta mutatni, de megint visszatette. „Hiába mutatom“ szólt magában s könyes sze-

mekkel türte a dorgálást, aztán csendesen folytatta dolgát.

Iskola után elment egy pajtásához, kit Gusztinak szólitott s kinek asztalára engemet kitett, ugy hogy mindent láthattam. Guszti magas, szőke fiu volt, mintegy tizenöt éves; ruhája tiszta volt, de nem igen finom, kissé ki is nőtt már belőle, ugy hogy kabátjának ujja alig ért könyökéig; látszott, hogy nem igen fényes körülmények között él. De ha külseje nem is volt megnyerő, igen jó szívvel és szép elmetehetséggel birt, ugy hogy jómódú pajtásai mind nagyon szerették őt s mindenkinek öröme telt benne, ha szegény Gusztin valamivel segíthetett. Mindegyik büszke volt rá, ha azt mondhatta, hogy Guszti jó barátjai közé tartozik.

Amint a két fiu így együtt beszélgetett, Guszti elővett egy kalitkát, melyben két fekete szemü szép egérke volt.

„Nézd az én szép egérkéimet“ szólt Guszti, „milyen szépek, milyen szelidek! Ugy sajnálom, hogy meg kell tőlük válnom.“

„Miért kell tőlük megválnod?“ kérdé Károly.

„Tudod, hogy holnap haza megyünk a karácsonyi ünnepekre, oda leszünk vagy két hétig s ki viselné gondját az én kedves egérkéimnek? Szívesen oda ajándékoznám valakinek, csak tudnám, hogy olyannak kezeibe adom, aki jól bánnék velök. Ha te elfogadnád, neked adnám.“

„Oh, én nagyon szeretném, ha az enyéim volnának; de ingyen el nem fogadom, csak úgy kell, ha te is elfogadsz valamit értök“, szolt Károly és örült, hogy ily módon szép szín alatt adhat valamit barátjának.

Egy ideig vitáztak e felett, de a vége az lett Károly engem és még egy másik hatost Guszti kezébe tett, s miután Guszti még megsimogatta egérékeit és elbucszott tőlük, Károly a kalitkát magával vitte.

Miután másnap a fiuk szétmenedők voltak, Károly este meghívott magához többeket s megvendégelte őket. Jól mulattak, de majd baj is történt. Egyik pajkos fiu tudniillik kenyérből emberalakot gyúrt össze s aztán nevetve szolt Gusztihoz:

„Nézd Guszti, ez hasonlít a te atyádhoz.“

A pajkos fiu rögtön látta, hogy rossz tréfát csinált. Guszti, ki különben csendes és szelid volt, elsápadt, ökleit összeszorította s már-már nyakonragadta a gonyolódót. De végre is erőt vett magán és szólanul elfordult. Ekkor egy fiu félrevonta azt, a ki gonyolódott s megmondta neki, hogy Guszti atyja már meghalt s annál kevésbé illik a holtakat gonyolni. Be is látta ezt a pajkos fiu, bocsánatok kért Gusztitól s aztán megint tovább játszottak.

Másnap megkezdődött a szünidő s a fiuk szanaszét mentek hazafelé, Guszti is, az én uj gazdám, haza készült, de biz' ő nem ment se kocsin, se lóháton, hanem szépen neki indult gyalog, és jókedvűen

lépdelt, ámbár, jó hideg volt. Én csodálkoztam, hogy egész nap alatt nem vett elő engem s nem vásárolt semmit, de ennek csak örültem, mert legalább vele együtt, eljuthattam szülői lakásába és megláthattam otthonját.

Majdnem este volt, mikor megérkeztünk Tófaluba, hol Gusztinak anyja lakott.

Kis alacsony háza volt, egy szűk mellékutezában, s a kapuban várta Gusztit. Alig hogy meglátta, eléje sietett s hosszan ölelve tartották egymást; azután bementek a szobába, Guszti letette kis utitáskáját, melyet egész nap hátán hordott s a kályha mellé ülve, elbeszélte anyjának, hogy töltötte az utolsó hónapokat, elmondta, hogy folynak dolgai az iskolában, beszélt a tanítókról, a fiukról, a leckeokról, de egy szóval sem panaszkodott senki és semmi ellen, mert tudta, hogy anyjának úgy is nagy áldozatába kerül őt iskoláztatni, ő tehát szívesen türi a kellemetlenségeket, csak anyja ne tudja s neki ne okozzanak szomorúságot.

(Folytatása következik.)

AMERIKAI SASKESELYÜ.

(Képpel a 336 l.)

A délamerikai nagy hegláncokban lakik a leghatalmasabb sasfaj, szétterjesztett szárnyaival egy ölnél nagyobb. Körmei vastagabbak egy férfi ujjainál s oly erősek, hogy egész borjút, őzet elragad magával. A benszülött vadak e madár szép tollaival ékesítik testüket s nagyon félnek tőle, mert kisdedeiket sokszor elrabolja.

A KANDALLÓ ELŐTT.

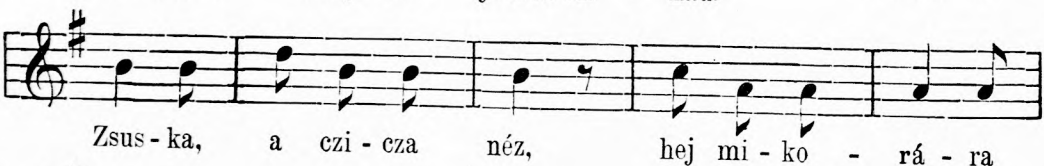
Szövege a „KIS LAP“-ból.

Dallama KOHÁNYI S.-tól.

Élénken.

Lassan.

néz, hej mi - ko - rá - ra lesz ve - le kész?

Ol - vas a Zsus - ka s föl se te - kint, dör - mőg a

czir - mos: hej pe - re - pinty! *ff* Dur - gom a lel - ke,

mor - ga - da - lom, hord - jon el a szél i - ro - da -

Lassan és keservesen.

p lom. Mi - jau, mi - jau, mi - jau, mi - jau, mi -

jau, mi - jau, mi - jau!

NYÁRI ESTÉN.

(Képpel a 332. lapon.)

A fényes nap lassan lefeküdni készül,
 Alig pislog vissza az égnek széléről;
 Fenn a lombos fákon szól a madárénekek,
 Aztán elhal s minden nyugalomra tér meg.

Panna néni mellett, a pataknak partján,
 A kis Pista szeme megakad hamarján

A két tele tőgyü, gyönyörű tehenen,
 A mint a patakból iddogálnak épen.

Panni néni mellett kurjogat kis Pista:
 „Térj meg, note fehér! Térj meg, note
 riska!”

Aztán betereli ő a teheneket,
 S a mig haza nem ér, dalol, füttyül, nevet!

A SZÁMKIVETETT.

EGYIK leánynevelő intézetben a tanítók és tanítónők épen nagy tanácskozássra gyűltek össze.

„Mit csináljunk már Emmával?“ szól az egyik tanítónő, „Intés, dorgálás, kérés, — mind hiába; nem tanul, rosszul viseli magát s nem engedelmeskedik. Akár mit tegyünk vele, csak még rosszabb.“

„Igaz,“ szól az igazgatónő komolyan, „tenni kell valamit, mert még a többi gyermekeket is elrontja. Majd gondolkozom.“

Másnap, épen szünnap és esős idő levén, a leányok az intézet nagy termében mulattak, midőn belépett az igazgatónő és azt mondta, hogy mond nekik egy kis mesét, ha akarják. Persze hogy akarták! Nagyon megörültek neki és rögtön körülfogták az igazgatónőt, ki aztán elkezdett beszélni s elmondta „a pusztakert“ meséjét ilyképen:

„Volt egyszer egy derék, szerető atya, kinek több fia volt. Egy izben az atya a kertben sétálván, megállott és hosszan nézett egy nagy darab földre, mely kopár volt és nem termett semmit.

„Miért nézed ugy ezt a földet, papa?“ kérdé egyik fia.

„Szeretném kissé jobb karba hozni, megmivelni, hogy teremjen valamit; csak találnék munkásokat,“ szól az atya.

„Oh, papa, engedd, hogy mi is segítsünk! adj mindenikünknek egy

darabot,“ kiáltoztak örömmel a gyerekek.

„Én bizony magam is jó darabot rendbe szednék,“ szól Arthur.

„Jól van,“ szól az atya egy kis szünet után. „Megkísértem; adok mindenkinek közületek egy-egy kis darabot, s később majd többet, ha el tudtok vele bántani.“

Az atya tehát kimérte a földet darabokra s a fiuk kora és ereje szerint kiosztotta köztök s aztán így szól:

„És most figyeljétek. Ezek a kertecskék a tieitek lesznek, de hogy rendbe szedjétek, szükségtek lesz segítségre és oktatásra a munkában. Én foglak segíteni és oktatni, de azon feltétel alatt, hogy, ha én dolgozom a kertetekben, ti is megtesztek mindent, a mit csak tehettek. Értitek?“

„Igen, igen, papa,“ feleltek mindnyájan.

Ezután szorgalmasan hozzáfogtak a kertészkedéshez, ástak, kapáltak, gyomláltak, irtották a gatz és burjánt, hogy szinte öröm volt nézni. Az atya velök dolgozott s ők buzgón segítettek mindenben, ugy hogy a nem régen kopár, szomoru földön csakhamar virágzó szép kertecskék támadtak.

Csak egy darabka föld maradt kopár és terméketlen, mert volt a fiuk közt egy lusta és hanyag is: Arthur. Kezdetben ő is csak dolgoztatott, de nem sokára belefáradt, nem gondolt többé kertecskéjével s a többieket is rá akarta beszélni,

hogya ne folytassák a munkát. Nem csak maga nem dolgozott, de még azt is elrontotta, a mit atyja csinált, csak hogy elrontsa a kedvét; a következő, a gazt visszahordozta, csak hogy ne haladjon a munka. Atyja mindent megpróbált, hogy jó utra térítse, de hiába; végre tehát összehívta fiait, megmutatta nekik, mily szomorú állapotban van Arthur kertje és így szólt:

„Arthur, én épen annyit fáradtam a te kerteddel, mint a többiével, sőt talán többet is dolgoztam érted és mégis, — ime, mily állapotban van! Te tudod, miért van ez így. Én tehát elhatároztam, hogy többé nem oktatlak, nem adok neked tanácsot, mert fáradságomat inkább fordítom azokra, kik hasznát veszik, míg te megveted. Egészen rád hagyom kertedet.“

A fiúk elszomorodva hallgatták e szavakat s nem szóltak, mert tudták, hogy most hiába kérnének bocsánatot Arthur számára. Arthur pedig nem javult, kertje mindinkább elpusztult s az egész vidéken hirhedté lőn „a pusztai kert“ név alatt.“ —

Midőn az igazgató bevégezte elbeszélését, Emma volt az első, ki megszólalt:

„De meggondolatlan gyermek volt az az Arthur! Még azt is elrontani, a mit atyja dolgozott kertjében! Ha én vagyok az atya, én bizony nem fáradtam volna érte, mert nem érdemelte“

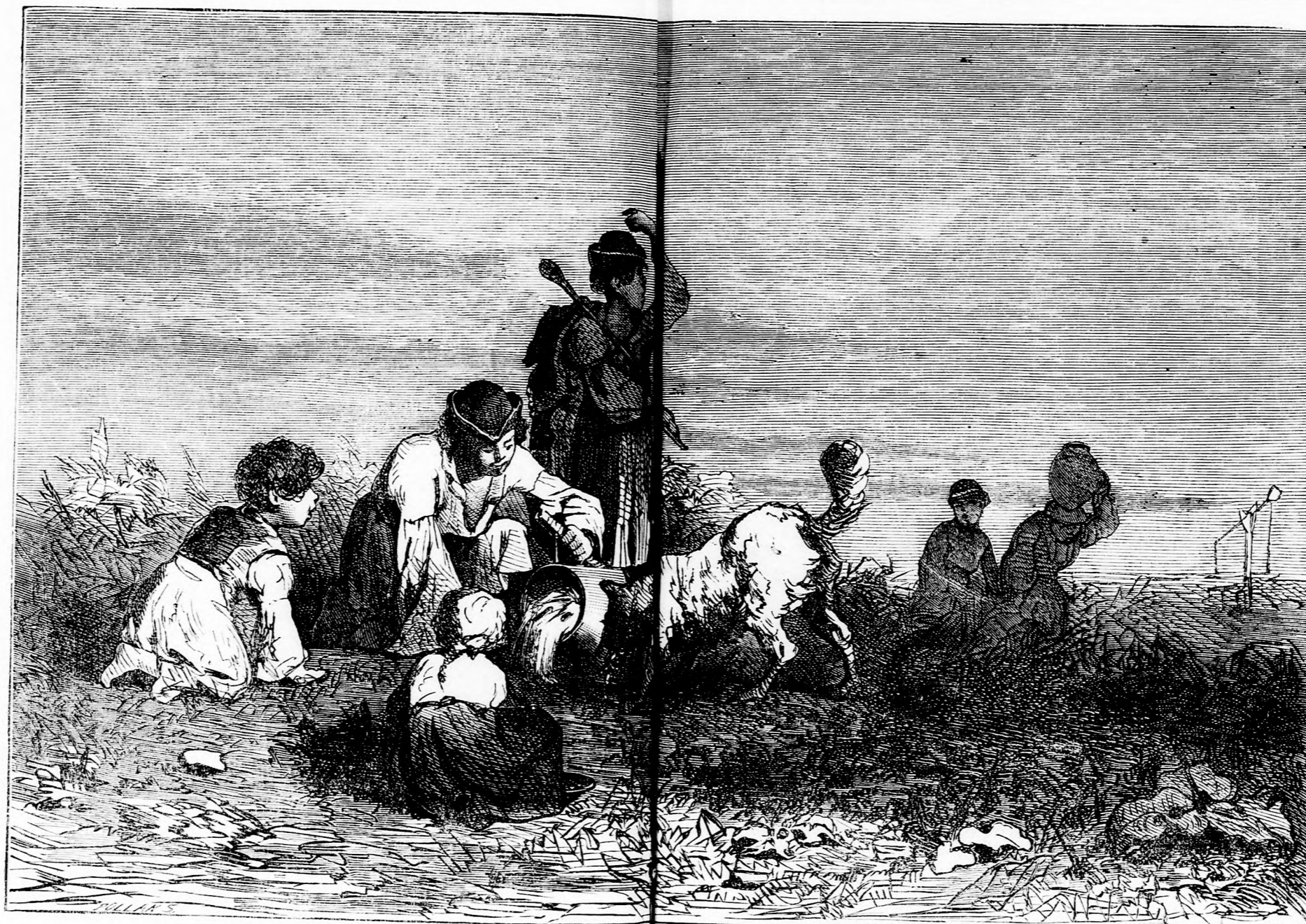
„Örülök, hogy ezt mondod,“ szólt az igazgató, szigorú tekintet vetvén Emmára. „Te, Emma, te vagy a mi intézetünkben az, a ki ott

Arthur és úgy mint ott az atya elhatározta, hogy nem fáradozik többé az engedetlen gyermekkel, úgy elhatároztuk mi is, hogy többé nem fáradunk veled. Mának vagy, nem engedelmeskedel, nem hallgatsz sem jó szóra, sem dorgálásra; cselekedjél tehát saját eszed szerint. Mi nem fogunk neked sem tanácsot, sem oktatást adni, — magadra hagyunk, tégy mindent tetszésed szerint.“

Mély csend követte e szavakat, s az igazgató komoly és szigorú arccal fölkel és távozott.

Ez ítélet után egy-két napig Emma javulni látszott, megtanulta leczkélését és elég jól viselte magát. De már harmadnap beleunt a szorgalomba, nem tanult, nem tartotta meg a tanítók parancsait, hanem mindig csak játszott, ide-oda futkosott, meséket olvasott a lecke-óra alatt, — mindent tett, a mi eszébe jutott; de senki sem dorgálta, senki sem szólt egy szót sem mindezekért. Boszantgatta a többi leányokat, ellenére cselekedett a tanítóknak, de senki sem látszott ezt észrevenni. A tanítók egy szót sem szóltak, nem haragudtak, csak elfordultak tőle; a többi leányok is lassanként elvonultak tőle s magára hagyták mindig és mindenben. Emma maga sem tudta, hogy, hogy nem, de könnyelműsége, dologtalansága és örökös játéka nem szerzett neki többé örömet, akármit tett, mindig érezte, hogy ő most — számkivetett.

(Folytatása a 330. lapon.)

Ü R G E - Ö N T É S.

Pásztorfink ürgét láttak . . .
 Hogy szaladt a lyukba!
 Egy . . . kettő . . . s ők is futottak
 Bögrével a — kutra.

Most kiöntik a kis ürgét; —
 Lesz miért ujjongni:
 Ha kiszalad, hát elkapja,
 Az ürgét a Bodri.

(Folytatás a 327. laphoz)

Igy mult egyik nap a másik után. Emmával nem törődött senki, nem beszélt hozzá senki, nem dorgálták, nem dicsérték, — mintha ott sem lett volna.

Egy hét múlva Emma nem bírta többé e kínos helyzetet kiállani. — Busan, elhagyatottan ült a szoba egyik zugában egész napon át és sirt keservesen. Végre egyszer hirtelen fölkel és az igazgatónő szobája felé ment. Félénken kopogott az ajtón s belépett. Az igazgatónő egymaga volt a szobában.

Emma lesütött arczzal lépett az igazgatónő elé és egy ideig szótlanul állott. Végre zokogva térdre borult és esengve szólt:

„Bocsánat! bocsánat! Ne hagyjanak magamra! Gondoljanak ismét reám!”

Az igazgatónő fölemelte a lánykát s csak amnyit mondott: „Szegény gyermek.”

„Oh, büntessenek, dorgáljanak,“ zokogá tovább Emma, „tegyenek velem akarmit, csak szóljanak hozzám, ne hagyjanak magamra! Én javulni fogok, csak még egyszer kísértsek meg!”

Az igazgatónő letörölte Emma arczáról a könyeket, s azt mondá, hogy egyszer még megpróbálja. És csakugyan, e naptól kezdve Emma egészen más leány lett. Nem szokott ugyan le egyszerre minden hibájáról, de igyekezett javulni s ha olykor olykor visszaesett régi hibáiba, elég

volt, ha az igazgatónő így szólt: „Emma, azt akarod, hogy magadra hagyjunk?” E szavak csodás hatást gyakoroltak reá, eszébe juttaták azon szomorú helyzetet, melyben ő ama néhány napig élt és inkább megtett mindent, tanult, engedelmeskedett, csak hogy ne legyen többé számkivetett.

EGY FURCSA CSALÁD.

BÉLA fiam, jöszte csak, mond nekem, mennyi az: három meg három?”

„Az hat, papa.”

Jól van. Hanem most mondok egy talányt. Van három nőver, mind-egyiknek van egy fivére; hányan vannak?”

„Hatan.”

„Nem.”

„Hát öten?”

„Nem. Megmondom világosabban. Van Tavasz kisasszony, Nyár kisasszony és Ősz kisasszony és mind-egyiknek van egy fivére, Tél urfi; hányan vannak hát?”

„Én tudom, én tudom!” kiáltott Margitka.

„Nos hányan?”

„Négyen, papa; három nőver és egy fivér.”

„Ugy van; most tehát figyeljete. Ez nagyon furcsa család ám; a testvérek soha sem tudnak szépen együtt maradni, mint más jó testvérek. Ha a Tavasz jó, a Tél elszalad; a Tavasz pedig elillan a Nyár elől és ha

az Ősz
Nyár so
az Ősz
távolról
dig ker
elérni e

És
téren?”

„I
mely g
nagyság
kis rés
tekinter
testvér
az egés
bár egy

„É
„B
nővér

Nyár k
a Tava
előkész
ki a v
Ősz se
nem is
hogy r
meleg
A Ta
tik az
és ada
kinek
gokat.

H
ficzkó,
annyir
ellenk
ne tal
kegyet
letépi

az Ősz jó, a Nyár már eltűnt. A Nyár soha sem látja Tél urfit, sem az Ősz a Tavaszt, legfeljebb igen távolról. És a legfuresább, hogy mindig kergetik, de soha sem tudják elérni egymást.

És hol kergetőznek? Valami nagy téren? — kérde Klára.

„Igen, egy igen, igen nagy téren, mely gömbölyű és oly beláthatatlan nagyságu, hogy egyszerre csak egy kis részén vagyunk képesek végig tekinteni. Hanem ez a furesa négy testvér minden esztendőben körülfutja az egészet, és soha sem faradnak el, bár egy helyen sem mulatnak sokáig.“

„És nem is szeretik egymást?“

„Bizony nem nagyon. A három nővér még csak tűrheti egymást. A Nyár kedves kis teremtésnek tartja a Tavaszt, mert ez mindent szépen előkészít számára, aztán meg ő állja ki a vad Tél urfi csapásait is. Az Ősz sem beszél rosszat a Nyárról, de nem is nagyon sokra tartja, azt hiszi, hogy nagyon hiu és örökké csak a meleg napsugárban akar sütkérezni. A Tavasz és Nyár is eléggé szeretik az Őszet, mert ez igen jó szivű és adakozó, bőven ajándékoz mindenkinek gyümölcsöt és egyéb jó dolgokat.

Hanem a Tél, az kegyetlen, vad ficzkó, kit egyik sem szeret; a Nyár annyira fél tőle, hogy mindig épen az ellenkező oldalra áll tőle, csak hogy ne találkozzanak. A szegény Őszszel kegyetlenül bánik el a vad ficzkó, letépi róla szép zöld öltönyét, és

megsemmisíti dus kincseit. Hanem azért mégis fél ám Tél urfi is valakitől — és pedig a szelid, gyöngé Tavasztól, ki nyájasan megezírógatja és mindig rábeszéli, hogy távozzék.

Játéktérük közepén van egy vastag vonal, melytől a Nyár nem szeret messze távozni s melyhez viszont a Tél soha sem jó nagyon közel. A Tavasz és az Ősz néha eléggé közel jutnak hozzá, de egészen mellette még soha sem voltak, ellenben a Nyár mindkettőjük helyeit évenként meglátogatja. Tél urfi pedig rendszeren elfoglal egy-egy darabot úgy a Tavasz mint az Ősz helyéből s ha ezek ide közeledni mernek, rendszeren igen kegyetlen, durva hozzájuk.

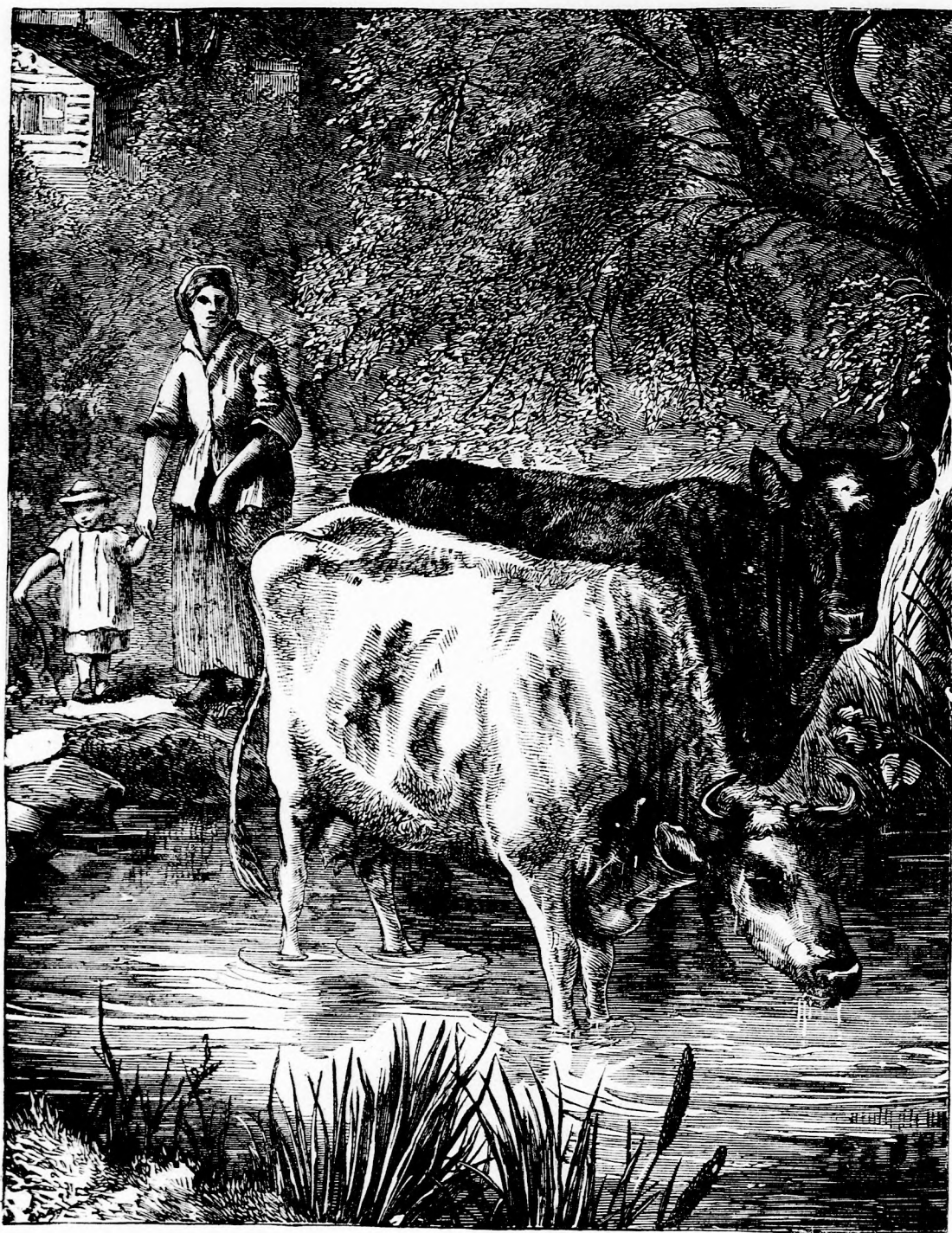
De most már nagyon komolyan kezdettem beszélni. A többit a furesa családról majd talán máskor mondom el.

TANULSÁGOS MONDÓKÁK.

Még nem gazdag, aki pénzzel
Megtölthet tiz zsákot:
Drága pénzen nem vehetni
Igaz boldogságot.

A kit erényéért magasztalnak:
Az a boldog, az igazán gazdag.
Erénnyel ékítsd hát magad:
Mert a ki jól vet, jól arat.

Ha jóllakott már, akkor is
Nyaláncodik a légy:
A rossz példát te ne kövesd
S torkos sohase légy.

NYÁRI ESTÉN. (lásd 325. 1.)

FERI KUTYÁJA. (lásd 334. l.)

WILHELM
KUNST
1884

PÓKHÁLÓBAN.

(Képpel a czimlapon.)

„Nagy a meleg! Már hiába.
Kimegyek a hús pajtába!
Fáradt vagyok, ugy alhatnám,
Be jót alszom majd a szalmán!”

A kis Pali ennyit mondva,
— Mert nem akadt egyéb dolga —
Kifeküdt a szalmára,
S felnézett a gerendára.

A gerendán, légyre lesve,
Egy csunya pók állott lesbe,
Mig légy akad hálójába:
Pali olvasott magába.

Még alig volt túl a harmon,
S légy akadt meg a pókhálón:
Pali látta a nagy pókot,
Hogy a siró légyre rontott.

A pók a legyet megölte:
Nagy volt kis Pali öröme!
S a hogy nézte, a hogy látta,
El is aludt hamarjába.

S hogy elaludt, hát egyszerre
Rémüléssel azt érezte,
Hogy beakadt keze, lába
A pók finom hálójába.

Kapalózott, rugdalózott,
De nem használt, sőt a pókot
Ez csak jobban ingerelte — —
Nagy volt kis Pali félelme.

Most a pók kinyult utána,
Kis Pali nagyot kiálta:
„Papa, mama, segítséget!
Felkiáltott és — — fölébredt.

Fölébredett és azóta
Félve gondol a nagy pókra:
Másnak kárát nem kívánja
S még a legyet is sajnálja.

AZ ELEFÁNT ÉS A KECSKE.

— Hindu mese. —

Egy elefánt és egy kecskebak
egyszer a fölött vitáztak, hogy me-
lyik bir közülök többet enni; végre,
hogy eldöntsék a kérdést, kimentek
a mezőre és kezdtek versenyt enni
a jó kövér fűből. Miután már jó
ideig legeltek s egyikök sem igen
birt többet enni, a kecske egy szik-
lára mászott, s azt kezdte nyalogatni.
„Mit csinálsz ott?” kérdé az elefánt.
„Mindjárt lemegyek, csak meguntam
kissé a füvet, most hát változatos-
ság kedvéért megeszem ezt a szik-
lát, aztán majd ismét füvet.” Az
elefánt erre elbámult s megijedt,
hogy a kecskebak utoljára még őt
is megeszi, abba hagyta tehát a ver-
senyt, vesztes félnek ismerte el ma-
gát s azóta úgy gyűlöli a kecskét,
hogy nem tud vele egy helyben meg-
férni.

FERI KUTYÁJA.

(Képpel a 333. l.)

„Nosza! Rajta!
Két lábadra
Állj hamar fel, kis kutyám!
Máskép már ma
Ozsonnára
Nem tehetsz szert, de nem ám!”
Ekkép kezdi
A kis Feri
S a kutya két lábra áll.
Üres gyomra:
Az ozsonna
Jól is esnék neki már!

Ig
nem tu
maradt
ujja va
Eg
jen m
bokorb
több a
felőlk
toztak
künk e
hanem

„Nosza, gyorsan
De okosan
Kapt el most e falatot!
A legelső
S a legvégső
Is, ha ezt el nem kapod!
Szólt most Ferke
Széles kedvben
S hej, a kutya szemfüles.
Hogy ne volna,
Mikor gyomra
Olyan rettentőn üres.

„Hopp!“ Hiába —
Kis kutyája
Elejté a falatot!
A kis Feri
Kineveti —
Hane n azért ujat dob.
Megszolgálta,
Már kutyája
Neki rég a kenyeret:
S a szegényke
Utóvégre
Csak nem foghat — egeret.

A TANULATLAN FIU.

ALI NEM tudott olvasni, és a mi több, nem is akart tudni. Azt mondta: „nincs szükségem tanulásra, megélek én így is.“

Igy aztán Pali nemcsak irni, olvasni nem tudott, hanem mindenképen tudatlan maradt s jóformán azt sem tudta, hány ujja van kezén, lábán.

Egyszer, csakhoggy iskolába ne kelljen mennie, kiszökött a mezőre s egy bokorban madárfészket talált, melyben több apró pelybes madárka volt. Mikor feléjük nyúlt, a kis madarak éhesen kiáltottak: „csirp! csirp!“ vagyis „adj nekünk enni,“ de Pali nem törődött ezzel, hanem kiszedte a kis madarakat és haza

vitte. Otthon, nehogy valaki rájok akadjon és elvigye, eldugta kis madarait a kocsiszinbe s ott akarta felnevelni, — igen ám, de nem tudta hogy és miként kell velök bánni, mit kell nekik enni adni. Vitt nekik száraz kenyérmorzsát, de ez oly kemény volt, hogy a gyöngye csőrü kis malarak nem bírták megenni. Mindig siralmasabban kértek enni, s végre már csiripelni sem bírtak és csakhamar egymásután halva feküdtek. Pali pedig sirva temette el kis madarait s láthatta, hogy a tudatlan ember még csak egy pár kis madárral sem tud mit csinálni.

A TÜZES SZÖRNYETEG.

Messze, Afrika nyugati és déli partjain sok vad néptörzs lakik, melynek jóformán csak alakja emberi, különben pedig egészen tudatlanok és mevetlenek. Mikor az európai hajósok odajöttek, e vadak nagyon megbámulták a „fehér“ embert és mindent, mit magának hozott. A löport, puskát nem ismerték és ropantul féltek tőle, de ezzel lassacskán megbarátkoztak. H nem mily nagy volt csodálkozásuk, midőn az első gőzhajót megpillantották partjaik mellett. A szegény tudatlan vad emberek nem bírták kitalálni, mi lehet az a füstölő, lármázó, önmagát mozgató szörnyeteg. Nekik csak apró csónakjaik vanuak, melyeket vastag fából készítenek. A gőzhajót tehát valami óriási haluak gondolták s azt hitték, hogy a kényényen át szivja a leveőt. Nem akarták még később sem elhinni, hogy e szörnyetegeket a „fehér“ emberek készítik s hogy azok épanséggel nem veszedelmes fenevadak, hanem igen kényelmes hajók. És mai napig is sok vad embert sem líkép sem lehet rábírní, hogy egy ilyen hajóra rálépjen.

AMERIKAI SASKESELYÜ. (lásd 323. l.)

Kiadatott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest József ter 6. sz.
Felelős szerkesztő: Forgó János. — Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡